

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 5. V Ljubljani, dne 1. velikega travna 1896. Leto XVI.

Na blejskem otoku.

S ponižno sklonjeno glavó
Sem stopil v Marijin hram,
Uprl oči v Brezmadežno;
Ne mislite, da se bahám.

Ponižno sklonjeno kleči
Pobožno ljudstvo v klopeh,
Nekteri drže se žalostno,
No — drugi drže se na smeh.

Tam gori zre pa Davidnja
Po beli cerkvi dol,
O ko bi res le živa bilà,
Zaslúžila bi prestol.

In sél in gledal sem, kakó
Lepó molilo si ti,
Pobožno ljudstvo romarsko,
Za božje milosti.

Najpréj je prišla, Bog ve, Bog ve,
Al' angeljček ali demón,
Prijela za vrv je s prebeló rokó
In ténko zaklenkal je zvon.

»Oj sveta božja Poródica,
Pred svetoj velikoj nočjoj
Ostavil me je; da vrne se, daj,
Galantni stotnik moj.

Kakó me je vozil po tihih valéh
Ta bleði, prekrasni mož . . .
Kaj ne, o božja Poródica,
Da me uslišala boš?»

No, druga pride ženka starà
S tresóčo, koščeno rokó,
Da tudi ona zacingljà
In milost veliko dobó.

»Prišla sem stara revica
Na zvonček zacinglját,
Da šel bi iz osme šole moj sin
V ljubljanski lemenát.

Pa prej je mislil biti kaplan,
Pa zdaj neče slišati več,
O daj, da bi Dunaj in doktor in jus
In druge skušnjave šle preč.»

In tretji se bliža gorjanski kmet
In prime nerodno za vrv,
V oltar upre zaupljívi pogled
In tožno namrši obrv.

»Oh, padarji jo zdravijo
S planinskimi rožicami,
A vendar nič ne odpravijo,
Umrla bo vbožica mi.

Pa če bi umrla ženica mojà,
Kdo naj bi tolažil njih jok?
Pomisli, o mati Jezusova,
Da ímam pet majhnih otrok.

In ako bi nosil Jezuščka
Z osličkom le Jožef samó,
Pomisli, kakó bi pač Jožefu
Nerodno in težko biló.

Oh, daj, da ozdravi ženica mojã,
In jaz obljubim ti v dar
Tri srčka voščena in tebi v čast
Šest belih sveč v oltar.«

Četrti nastopi — kedó je to?
Četrti bil sem jaz,
Ki sem prijel za milostno vrv
In gledal v Madónin obraz:

Čuj! Ljubita sinčka mater bolnó
In jo tolažita,
A med seboj se hudó, hudó
Ta sinčka sovražita.

In pride k majki prvi sin,
Zdravil najboljših nesoč,
In z drugimi pride drugi sin,
Ko bliža temna se noč.

»Ná, majka, sprejmi zdravila le-ta,
Gotovo ozdrávela boš!«

»Kaj tvoja, moja vzela bo
Iz lepih planinskih rož!«

»Seveda, seveda, le proč od nje,
Ná, majka, tó-le pij . . .!«
»Nikdár tegà ne dopustim«,
Brat drugi govori.

Takó se brata prepírata,
A majka umira med tèm,
A jaz, ki ljubim jo tudi gorkó,
Pribežal sem k tebi sem.

O sveta božja Poródica,
Usmili, usmili se nas,
Sprijazni brata sovražnika,
Saj je že zadnji čas . . .

Mihael Mihajlov.

Vem.

Vem, da svet za taboj gleda,
Vem, kaj pravi, da si lepa;
Ali sodbo to, seveda —
Svet samó po vnanjem sklepa . . .

Mene duša tvoja vleče,
Ki je zlata kot nebesa,
Ki nedolžna ti leskeče,
Kakor biser iz očesa.

I. N. Resman.

Sirota.

Poleg okna v koči mali
Prede na kolo sirota,
In pri peči teta stara
Niti tanke v klobke mota.

Vrsta sank drsi po cesti
Z družbo praznjo in veselo —
Svatom zvon na čast zapoje,
Ko dojde pred cerkev belo . . .

Starka hitro se prekriža:
»Kaj že ,večno luč' pozvanja?«
Dekle prebledi, zajoče —
Kaj li njej ta zvon naznanja?

I. N. Resman.

